

" মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোক এতিয়া পূজাৰীৰ পৰা পূজা , ভিক্ষাৰীৰ পৰা ৰাজকুমাৰ হৈ আছে , সেয়েহে তোমালোকে আনন্দত জপিয়া
ই থাকিব লাগে , কেতিয়াও কান্দিব নালাগে "

প্ৰশ্ন: অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ বৰ্ষাৰে ভাৰতক সমৃদ্ধিশালী কৰি তুলিবলৈ পিতাই তোমালোকক কোনটো কথাত
নিজৰ সমান কৰি তোলে?

উত্তৰ: বাবাই কয় - সন্তানসকল, যেনেকৈ মই ৰূপ-বসন্ত (স্ত্ৰী-যোগী) হওঁ, তেনেকৈ তোমালোককো ৰূপ-বসন্ত
কৰি তোলা। যি অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন তোমালোকে লাভ কৰিছা সেয়া ধাৰণ কৰি মুখেৰে দান কৰা। এই
মহাদানেৰেই ভাৰত সমৃদ্ধিশালী হ'ব। যেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে
তেনেকৈ আনকো দিয়া। তোমালোকৰ দায়িত্ব হৈছে সকলোকে ৰাস্তা দেখুওৱাই দিয়া, সুখদায়ী হোৱা।

গীত: ন্যায়ৰ পথত ... (ইম্মাফ কী ডগৰ পৰ ...)

ওঁম শান্তি। এই গীতটি কংগেছীসকলৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰযোজ্য আৰু তোমালোক সন্তানসকলৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰযোজ্য, কিয়নো
তেওঁলোকেও সহ্য কৰি ভাৰতক ইংৰাজৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিছিল। সেয়েহে এই গীতটি তেওঁলোকৰ আনন্দৰ বাবে।
আনন্দতো উদ্যাপন কৰি থাকে, যিমানেই নকৰিলে কিন্তু পুৰণি দুনিয়াটো পৰিৱৰ্তন নহ'ল। দুনিয়াটো সেই পুৰণি থনেই।
তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা আমি এই দুনিয়াৰ পৰিৱৰ্তন কৰি আছো। সেয়া শ্ৰীমত নহয়। শ্ৰীমত
হৈছেই এজন ভগৱানৰ। তোমালোক এতিয়া পিতাৰ শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ শ্ৰীমত অনুসৰি চলি আছে। তেওঁলোকে আকৌ
শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা এয়া হৈছে শিৱ বাবাৰ মত। কৃষ্ণক বাবা বুলি ক'লে শোভা
নাপায়। শ্ৰী শিৱ বাবাৰ মত। শ্ৰীকৃষ্ণ বাবাৰ মত বুলিতো নকয়। তোমালোকে এই ভাৰতক পুনৰপি পৱিত্ৰ বনাই আছে।
ভাৰত খণ্ডই হৈছে মুখ্য কিয়নো এয়া বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ জন্মস্থান। গোটেই দুনিয়াৰ মনুষ্য মাত্ৰৰ যি পিতা হয়,
অৰ্থাৎ সংগতি দিওঁতা হয়, তেওঁৰ এয়া জন্মস্থান। ইয়াক সৰ্বোত্তম তীৰ্থ বুলি কোৱা হয়, ইয়াৰ দৰে উচ্চ তীৰ্থ আৰু অন্য
নাই। কিন্তু গীতাত নাম সলনি কৰি দিলে। ভাৰতবাসীয়ে নিজেই নাজানে যে এই ভাৰত বেহদৰ পিতাৰ জন্মস্থান। যদিও
শিৱৰাত্ৰি পালন কৰে কিন্তু এইটো নাজানে যে শিৱ কোন হয়? কেতিয়া আহিল? তেওঁৰ নাম ৰূপ কি হয়? তোমালোকে
এতিয়া জানি গ'লা। এতিয়া শিৱলিংগৰ চিত্ৰত বগা ষ্টাৰ (তৰা) দেখুৱায়, যাতে মনুষ্যই স্পষ্টকৈ বুজি পায় যে পৰমাত্মাৰ
এইটো ৰূপ হয়। কিন্তু পূজা আদি কেনেকৈ কৰিব - সেয়েহে ডাঙৰ ৰূপ সাজি দিছে। বাস্তৱতে ষ্টাৰ সদৃশ হয়। বাবা ৰত্নৰ
ব্যৱসায়ীও হয়। বাবাই জানে যে এবিধ পাথৰো আছে যাক "ষ্টাৰ বুৰী", "ষ্টাৰ ফাইন মাণিক", "ষ্টাৰ নিলম" আদি বুলি
কয়। সেইবোৰ বহুত মূল্যবান হয়। বাতৰি কাকততো পঢ়িছিলোঁ যে সকলোতকৈ মূল্যবান ষ্টাৰ অমুক খাজনাৰ পৰা চুৰি
হৈ গ'ল। এই শিৱলিংগ ৰঙাতো হয়, ইয়াৰ মাজত আছে শুভ্ৰ ষ্টাৰ, ষ্টাৰ লাইট। বুজাবলৈ বহুত সহজ হ'ব। ষ্টাৰ শুভ্ৰ নহয়
জানো। আত্মাৰো শুভ্ৰ ৰূপৰে সাক্ষাৎকাৰ হয়। বস্তুটোতো সেয়াই কেৱল ষ্টাৰ লগাব লাগে। আৰু একো লিখাৰ প্ৰয়োজনেই
নাথাকিব। বুজাবলৈ বহুত সহজ হ'ব। তলত এইটো শাৰী লিখা আছেই - স্বৰ্গৰ ৰাজ্য তোমালোকৰ জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ
কিয়নো স্বৰ্গীয় পিতা হয়। গতিকে ষ্টাৰে পোহৰ দিয়ে। এতিয়া বাবাই নিৰ্দেশনা দি আছে। তৎক্ষণাত কাম কৰিব লাগে।
এনেকুৱা ৰত্নও আছে য'ত তৰা অতি সুন্দৰকৈ দেখা যায়। ইয়াত সেইবোৰৰ বহুত মূল্য আছে। আকৌ সত্যযুগত এই
বস্তুবোৰৰ কোনো মূল্য নাথাকে। তাত এই মণি-মুকুতাবোৰ পাথৰৰ লগত তুলনা কৰা হয়, মহল আদিত লগায়। এই
দুনিয়া এতিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি স্বৰ্গৰ মালিক হ'বলৈ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ
লৈ আছে, পঢ়ি আছে। যিয়ে যিমান পঢ়িব যিমানেই উচ্চ পদ পাব। পঢ়ি উঠি আকৌ আনকো পঢ়াব লাগে, অৰ্থাৎ নিজৰ
সমানকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব পাৰিবা। সন্তানসকলে বুজি পায় আমি ব্ৰাহ্মণ, আমি সকলোকে সঁচা
যাত্ৰা শিকাব লাগে। প্ৰত্যেককে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। কোনো মনুষ্য মাত্ৰই পিতাক নাজানে। পিতাতো এজনেই। বাকী
সকলোৰে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা আছে। আত্মাসকলৰ ভূমিকা ইটোৰ লগত সিটোৰ নিমিলে। আত্মাতো অবিনাশী হয়,
আত্মাৰ ৰূপৰো কোনো পাৰ্থক্য হ'ব নোৱাৰে। শৰীৰৰ ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য আছে আৰু প্ৰত্যেক আত্মাৰ ভূমিকাৰ ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য
আছে। প্ৰতিটো আত্মা যি ষ্টাৰ লাইট (তৰাৰ জ্যোতি) হয়, তাৰ মাজত অবিনাশী ভূমিকা ভৰি আছে। ইম্পেৰিচিভ'ল
(অবিনাশী) ভূমিকা আছে। এই কথাবোৰ তোমালোকেহে জানা, পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। যেনেকৈ আত্মা আছে, গায়নো
কৰে - ক্ৰকুটিৰ মাজত জিলিকে আচৰিত তৰা। আচৰিত নহয় জানো! কিমান সুক্ষ্ম ষ্টাৰ, তাতেই ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা ভৰি
আছে। এই কথাবোৰ যেতিয়া মানুহে শুনিব তেতিয়া বহুত ধন্যবাদ দিব যে যথামত এওঁলোকক পঢ়াওতা সেই পৰমাত্মাই

হয়। তোমালোকেতো সকলোকে পঢ়াব লাগে। যদিও খ্রীষ্টানসকলে ইংৰাজী জানে, তোমালোকে হিন্দীত কোৱা, পিছত ইণ্টাৰপ্ৰিটৰে (অনুবাদকে) ইংৰাজীলৈ অনুবাদ কৰি শুনাই থাকিব। তেওঁলোকৰ ওচৰত ইণ্টাৰপ্ৰিটৰ থাকে। পিতাৰ পৰিচয়টো দিব লাগে। যেনেকৈ পিতা দুখ-হতা, সুখ-কৰ্তা হয় তেনেকুৱা তোমালোক সন্তান সকলো হ'ব লাগে। প্ৰত্যেককে ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। অন্যকো সুখদায়ী কৰি তোলাতো তোমালোক সন্তানসকলৰ দায়িত্ব। তোমালোকে নিজেই পিতাৰ পৰা ইমান বিশাল উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে গতিকে অন্যকো দিব লাগে। এয়া হৈছে মহাদান। এই এটি-এটি বাক্য লাখ টকা মূল্যৰ। শাস্ত্ৰৰ বাক্যবোৰ যদি লাখ টকা মূল্যৰ হয় তেন্তে ভাৰত ইমান কঙাল কিয় হ'ল?

গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে, পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে, তেওঁ পৰম আত্মা হয়। তেওঁ জ্ঞান স্বৰূপো হয় আৰু যোগ স্বৰূপো হয়। কিন্তু অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ বৰ্ষা কেনেকৈ কৰিব? নিশ্চয় শৰীৰ লাগিব। সেয়েহে পিতা আহি তোমালোক সন্তানসকলক অৰ্থাৎ তোমালোক আত্মাসকলক জ্ঞান স্বৰূপ আৰু যোগ স্বৰূপ কৰি তোলে। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ ধাৰণা কৰিব লাগে। মুখৰে এই জ্ঞান দান কৰিব লাগে, যিবোৰ ৰত্নৰ কোনো মূল্যায়ন কৰিব নোৱাৰে (অমূল্য)। ইয়াৰ ওপৰতো এটা কাহিনী আছে। গতিকে এই জ্ঞান ধাৰণা কৰিব লাগে। এনেকৈ নকয় জানো - শিৱবাবা ব'ম-ব'ম ভোলানাথ জোলাঙা ভৰাই দিয়া। এই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰে জোলাঙা ভৰাব লাগে। পিছত তাততো তোমালোকৰ মহল হীৰা-মুকুতাৰ হৈ যাব। গতিকে এয়া প্ৰত্যেককে বুজাব লাগে। য'ত পিতা থাকে সেয়া হৈছে নিৰ্বাণধাম অথবা মুক্তিধাম। বুদ্ধ আদিৰ কাৰণে কোৱা হয় সিপাৰে নিৰ্বাণত গ'ল। তেন্তে সেয়া সকলোৰে ঘৰ নহ'ল জানো। সেয়া পিতাৰো ঘৰ। পিতা এতিয়া আহিছে সকলোকে লৈ যাবলৈ। প্ৰচুৰ ধন দি আছে। তেন্তে পিতাৰ পৰিচয় তোমালোকে নিদিলে কোনে দিব? পিতাই কয় - এয়া সকলো দেহৰ ধৰ্ম যে মই খ্রীষ্টিয়ান হওঁ, মই অমুক হওঁ.....এই সকলো এৰি এতিয়া মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। যাক তোমালোকে ভক্তিমাৰ্গত স্মৰণ কৰি আহিছা। গোৱাও হয় - অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়েই গতি হয়। গ্ৰন্থতো আছে নহয় - অন্তকালত যিয়ে খ্রীক স্মৰণ কৰে..... এতিয়া কুকুৰা বা তেনে কোনোতো হ'ব নোৱাৰা। তথাপিও জন্মতো পায় নহয় জানো। ইয়াত পিতাই কয় - দেহী-অভিমানী হোৱা, মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে নিজৰ পিতাক আৰু ঘৰক পাহৰি গৈছা। এতিয়া নাটক পুৰা হ'ব আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। ইছলাম, বৌদ্ধ, খ্রীষ্টিয়ান সকলো ধৰ্মাৱলম্বীয়ে নিজৰ পাৰ্ট পুনৰাবৃত্তি কৰি আহিছে। এই ড্ৰামা অনেকবাৰ পুনৰাবৃত্তি হৈ আহিছে। ইয়াৰৰ কোনো আদি অন্ত নাই। ড্ৰামাৰ আদি, অন্ততো আছে। বাৰে বাৰে পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে, আপোনাআপুনি। এই কথাবোৰ যিয়ে বুজি পাইছে তেওঁলোকে আনকো বুজাব লাগে যে আহি পিতাক জানি লোৱা। পিতাক চিনি নোপোৱাৰ কাৰণে মনুষ্য অৰ্ফেন (মাউৰা) হৈ গ'ল। এতিয়া বুজা, পোপে কয় যে যুদ্ধ নকৰিবা তেতিয়াও জানো তেওঁলোকে মানিব। খ্রীষ্টিয়ানসকলৰ ডাঙৰ হৈছে পোপ। সকলোৰে গুৰু। তেন্তে গুৰুৰ মতত কিয় নচলে? এওঁলোকে কাৰোৱে কথা নামানে। পিতা আহি মত দিছে যেতিয়া সকলোকে বুজাব লাগে। লাহে লাহে সকলো ধৰ্মৰ লোকে বুজিব। প্ৰথমে তোমালোক সিন্ধীসকলহে আছিল, এতিয়া সকলো আহিব ধৰিছে। খ্রীষ্টিয়ানসকলকো পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে যাতে তেওঁলোকেও পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ অধিকাৰী হয়। ইয়াত ভাগৰি পৰিব নালাগে। এই প্ৰদৰ্শনীতো বহুত তীব্ৰতাৰে চলিব। সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ ওপৰত সেৱাৰ গুৰু দায়িত্ব আছে। সেইসকলেই অন্তৰত স্থান পাব আৰু সিহাসনত অধিষ্ঠিত হ'ব। মহাদানী হ'ব লাগে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁলোকে ইঞ্চিয়'ৰ (বীমা) কৰে পৰৱৰ্তী জন্মৰ কাৰণে। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে বা কৃষ্ণৰ অৰ্থে দান কৰে। বাস্তৱত কৃষ্ণতো হয়েই সমৃদ্ধিশালী, তেওঁৰতো দান লোৱাই হৈছে, পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছেই। স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ হয় যেতিয়া স্বৰ্গ স্থাপনা কৰোতাজনৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ লৈছে নহয় জানো। কিন্তু কেনেকৈ ল'লে? এয়া কাৰো বুদ্ধিত নবহে। পিতায়েই কৃষ্ণকো উত্তৰাধিকাৰ দিলে। উত্তৰাধিকাৰকে দান বুলিও কোৱা হয়। কন্যা দান কৰে নহয়। এতিয়া পিতাই কয় - মই তোমালোকক অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন দান কৰিবলৈ আহিছো, ইয়াৰ কাৰণে ব্যৱস্থাপনা কৰিব লাগে। খৰচ হ'লেও কোনো কথা নাই। আমাৰ ওচৰত সন্তানসকলে সাফাংকাৰতো কৰিছে। ইব্রাহীম, বুদ্ধ, যীশুখ্রীষ্ট আদি সকলো ডাঙৰ ডাঙৰ সকল শেষত আহে। নিশ্চয় শুনিব তেতিয়াহে পদ পাব নহয় জানো। সন্তানসকলতো আনন্দিত হোৱা উচিত। খ্রীষ্টিয়ানসকলৰ ভাৰতৰ সৈতে সংযোগ বহুত। ৰাজ্যও কৰিলে আকৌ ৰিটাৰ্ণো কৰি আছে। তেওঁলোকেতো ভাৰতক বহুত চম্ভালিব লাগে কিয়নো যদি ভাৰতক কোনোবাই আক্ৰমণ কৰে তেন্তে তেওঁলোকে বিনিয়োগ কৰা সকলো ধন নষ্ট হৈ যাব। তেওঁলোকে বহুত ধন দিছে। গোটেই ধনেই নষ্ট হৈ যাব সেইকাৰণে ভাৰতক বচাবৰ কাৰণে সকলো প্ৰকাৰে চেষ্টা কৰিব। তেওঁলোককতো সহায় লাগে আৰু ৰিটাৰ্ণো লাগে। তেওঁলোকেতো চম্ভাল কৰিবই লাগিব। বাবাই জানে ভাৰত দুখীয়া সেয়েহে তেওঁলোকৰ দ্বাৰাও সহায় কৰায় আৰু নিজেও আহি সহায় কৰি আছে। এতিয়া তেওঁলোকে সহায় কৰে আৰু ভৱিষ্যতৰ কাৰণে পিতাই সহায় কৰে। গতিকে বহুত ভাল মণ্ডপ সাজি তাত সকলো খ্রীষ্টিয়ানক নিমন্ত্ৰণ দিব লাগে। কিমান ভাল ভাল চিত্ৰ আছে, ইয়াতেই গোটেই জ্ঞান আছে। দিনে-প্ৰতিদিনে বুদ্ধিৰ তলা খুলি গৈ থাকিব।

তোমালোকে জানা ক্ষুদ্ৰ আত্মাত কিমান বিশাল পাৰ্ট ভৰি আছে! চাইলিষ্ট (বিজ্ঞানী) সকলো এইটো কথাত বহুত আচৰিত হ'ব। চাইলিষ্ট সকলেও বুজি পায় যে কোনোবাই আমাক প্ৰেৰণা দিয়ে। বিনাশতো নিশ্চয় হ'ব। এয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। শংকৰৰ কোনো কথা নাই, এয়াতো নিমিত্ত কৰি নাম ৰখা হৈছে। প্ৰাকৃতিক দূৰ্যোগো হ'ব। এইবোৰ কথা শুনি তেওঁলোক বহুত আনন্দিত হ'ব, তোমালোকক বহুত ধন্যবাদ দিব। বহুত বিদেশী আহিব। তোমালোক ঘৰত বহি থাকোতেই আহিব গতিকে দান নিশ্চয় দিব লাগিব। আমাৰ কাৰণে এই সময়ত সকলো মাউৰা, কঙাল। গোটেই দুনিয়াই অনাথ, অনাথনী কিয়নো মাতা-পিতাৰ পৰিচয় নাই। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। গতিকে সন্তানসকলৰ সেৱাৰো নিচা থাকিব লাগে। বাৰ্তাও দিয়া হ'ব যে আহি বুজাই, পিতা আহিছে সকলো আত্মাক লৈ যাবলৈ। আত্মা আনন্দিত হয় - এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ল, এতিয়া বাবা আহিছে লৈ যাবলৈ। তাৰ পিছত আমি সুখ ধামলৈ আহিম। আধাকল্প পূজাৰী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিলোঁ। এতিয়া আকৌ পূজ্য হ'ব লাগে। সেয়েহে আনন্দতে জপিয়াব লাগে। আনন্দত নাথাকিলে আকৌ কান্দি থাকে। মিয়ে কান্দে তেওঁ হেৰুৱায়। অৱশ্যে হয়, এনেকুৱা সুখ দাতা পিতাৰ স্মৃতিত প্ৰেমৰ অশ্ৰু নিগৰিলে সেয়া মালাৰ দানা হৈ যায়। পিতাৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ হ'ব। এই পিতাইও কয় - খোজে প্ৰতি শিৱবাবাৰ মতত চলিব লাগে। শ্ৰীমতেই হৈছে শ্ৰেষ্ঠ। এয়া বহুত উচ্চ পঢ়া। মনুষ্য তীৰ্থলৈ যায়, সন্মুখত বহুত কঠিনতা আছে। আগতে খোজ কাটি গৈছিল, এতিয়া চৰকাৰে সহজ কৰি দিছে। বাবাই বুজাইছে খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলিব লাগে। সাৱধানেৰে আগবাঢ়িলে বৈকুণ্ঠৰ ৰস, অধঃপতিত হ'লে চুৰমাৰ হৈ যায়। খোজে প্ৰতি ৰায় ল'ব লাগে। শিৱ বাবালৈ ব্ৰহ্মাবাবা বা ব্ৰহ্মাকুমাৰীৰ জৰীয়তে চিঠি লিখা তেতিয়া শিৱবাবা স্মৃতিত থাকিব। কিন্তু বহুত সন্তানে লিখিবলৈ পাহৰি যায়। এদিন সকলোৰে বুদ্ধিৰ তলা নিশ্চয় খোল খাব। সন্তানসকলৰ সেৱাৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে। বহুত সেৱা কৰিব লাগে। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। খৰচ (ধন) আপোনাআপুনি আহিব। অনায়াসে সকলোবোৰ হৈ যাব। পিতাই কয় - তোমালোকে তিনি খোজ মাটি পোৱাও বৰ কঠিন। তথাপি তোমালোকে কল্পৰ আগতেও ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলিছিল।

অচ্ছা, বুজোৱাতো বহুতেই হয় - ধাৰণাও হ'ব লাগে। বেছি ভাৰী বস্তু থালে হজম নহয়। প্ৰদৰ্শনীলৈ যদিও বহুত আহে কিন্তু এজনৰো এইটো নিশ্চয় নহয় যে এওঁলোকক পঢ়াওতা বা ৰাজযোগ শিকাওতা পিতা হয়। প্ৰথমতে এইটো নিশ্চয় কৰাব লাগে। তোমালোকে বুজাব পাৰা - এয়া প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। ৰচয়িতাতো এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা। পিতাৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। যেতিয়ালৈকে পিতাৰ সন্তান নোহোৱা তেতিয়ালৈকে উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰিবা। ভক্তসকলক ফল দিওতা হৈছে পিতা। ইমানবোৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকো ৰচয়িতা বুলি কয়। এতিয়া নতুন দুনিয়াৰ ৰচনা হয়। ভগৱানুৱাচ (ভগৱানে কয়) - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাও। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ ভাগ্যৱান তৰাসকলৰ প্ৰতি জ্ঞান সূৰ্য, জ্ঞান চন্দ্ৰমাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:- ****

(1) পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হ'বলৈ সেৱাৰ দায়িত্ব ল'ব লাগে। মহাদানী নিশ্চয় হ'ব লাগে। জ্ঞান দান কৰোতে কিবা খৰচ হলেও ক্ষতি নাই।

(2) উচ্চ আৰোহণ - সেয়ে বহুত সাৱধানে আগবাঢ়িব লাগে। খোজে প্ৰতি শ্ৰী মত লৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: ভ্ৰুকুটিৰ কুটিৰত বহি অন্তৰ্মুখী তাৰ ৰস আশ্বাদন কৰোঁতা সঁচা তপস্বী মূৰ্ত হোৱা মিসকল সন্তানে নিজৰ বাণীক নিয়ন্ত্ৰণ কৰি শক্তি আৰু সময় সঞ্চয় কৰি লয়, তেওঁলোকৰ আপুনাআপুনি অন্তৰ্মুখীতাৰ ৰসঅনুভৱ হয়। অন্তৰ্মুখীতাৰ ৰস আৰু বাৰ্তালাপৰ ৰস - দুয়োটাৰে মাজত ৰাতি দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। অন্তৰ্মুখীয়ে সদায় ভ্ৰুকুটিৰ কুটিৰত তপস্বীমূৰ্ত স্বৰূপৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকে ব্যৰ্থ সংকল্পৰ পৰা মনৰ মৌনতা আৰু ব্যৰ্থ বাণীৰ পৰা মুখৰে মৌনতা অৱলম্বন কৰে সেয়েহে অন্তৰ্মুখীতাৰ ৰসৰঅলৌকিক অনুভূতি হয়।

স্লোগান: ৰাজযুক্ত হৈ প্ৰত্যেক পৰিস্থিতিতে ৰাজী হৈ থকাজনেই জ্ঞানী আত্মা।

!! ওঁম্ শান্তি !!